

Sygn. akt VI Ga 127/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus – Rząsa

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Beata Hass – Kloc (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. w K.

przeciwko: A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt V GC 439/13

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. w K. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 127/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 czerwca 2015r.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2014r , sygn. akt V GC 439/13

Sąd Rejonowy w Krośnie Wydział V Gospodarczy zasądził od pozwanej A. K. na rzecz strony powodowej (...) Spółka z o.o. w K. kwotę 34.075,39 zł. (trzydzieści cztery tysiące siedemdziesiąt pięć złotych trzydzieści dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami :

- od kwoty 853,49 zł. (osiemset pięćdziesiąt trzy złote czterdzieści dziewięć groszy) od dnia 30 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 3. 093,07 zł. (trzy tysiące dziewięćdziesiąt trzy złote siedem groszy)
od dnia 30 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 6.370,64 zł. (sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt złotych sześćdziesiąt cztery grosze) od dnia 16 lutego 2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 9.296,22 zł. (dziewięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia dwa grosze) od dnia 26 lutego 2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 9.356,24 zł. (dziewięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia cztery grosze) od dnia 26 lutego 2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 5.105,73 zł. (pięć tysięcy sto pięć złotych siedemdziesiąt trzy grosze) od dnia 31 marca 2012 r. do dnia zapłaty; zaś w pkt II pozostałym zakresie powództwo oddalił. Ponadto zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 4.121,00 zł. tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu niniejszego podał ,że w dniu 13 września 2011 r. pomiędzy stroną powodową (...) Spółka z o.o. w K. a firmą (...) -W. A. (...), reprezentowaną przez S. K. (1), zawarta została umowa o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży materiałów budowlanych będących w ofercie powódki, określająca warunki tej współpracy. Ponadto wskazano w niej osoby upoważnione do odbioru towaru. Dalej ustalił ,iż firma pozwanej działając w charakterze podwykonawcy, uczestniczyła w pracach budowlanych bloków przy ul. (...) w K., gdzie generalnym wykonawcą była firma (...) S.A. z R.. W celu realizacji tych prac pozwana dokonywała zakupu towarów od strony powodowej.

Następnie podał ,że pierwsza dostawa została wykonana w grudniu 2011 r. Powód wystawił faktury VAT nr (...), w których określono rodzaj towaru i kwotę, a także wskazano, że zapłata ma nastąpić w formie przelewu w terminie 30 dni. Pozwana na poczet faktury nr (...) wpłaciła kwotę 9.941,24 zł, natomiast pozostała do zapłaty kwota 853,49 zł nie została uregulowana.

Naprowadził w dalszej kolejności ,że od stycznia 2012 r. pozwana przestała terminowo regulować swoje zobowiązania względem powódki, w wyniku czego powstała znaczna kwota zaległości, a dostawy materiałów budowlanych zostały przerwane. Było to spowodowane zaprzestaniem spłaty należności, jaka przysługiwała pozwanej ze strony głównego wykonawcy (...) S.A. Kiedy należności zostały uregulowane, strona pozwana dokonała przelewu środków na rzecz powódki, jednak bez wskazania w tytule przelewu, na poczet których faktur zostaje dokonana wpłata. W związku z zapłatą części zaległości zamówienie dokonane przez pozwaną zostało zrealizowane. Towar częściowo został odebrany z magazynu powoda, a w pozostałej części dostarczony za pośrednictwem samochodów należących do (...) Spółka z o.o.

Sąd ten ustalił także ,że w tym samym okresie, stosownie do wcześniejszych uzgodnień, na budowę przy ul. (...) zostały dostarczone materiały budowlane bezpośrednio od producenta (...) Spółka z o.o., którego dystrybutorem była strona powodowa. Odbiór towaru został potwierdzony na listach przewozowych przez upoważnionego pracownika pozwanej J. F. . Podał ,że do ostatniej dostawy zamówionych przez pozwaną materiałów budowlanych doszło w lutym 2012r. Sporządzona została wówczas faktura VAT określająca rodzaj towaru, sposób i termin płatności oraz kwotę w wysokości 5.327,13 zł., na poczet której pozwana uiściła 221,40 zł., w pozostałej części nie regulując zobowiązania.

Po ustaleniach faktycznych Sąd ten ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów i zeznań świadków i strony powodowej. Wskazał przy tym ,że w całości dał wiarę zeznaniom świadków J. F. oraz P. B., a także częściowo S. K. (2) , albowiem zeznania te w swojej treści są logiczne, wewnątrznie spójne oraz co do zasady wzajemnie się uzupełniające, w sposób nie budzący wątpliwości udowadniają fakt prowadzenia współpracy handlowej pomiędzy stronami, składanie zamówień na dostawy materiałów budowlanych oraz realizację tych dostaw.

Następnie stwierdził ,że nie zasługują na uwzględnienie zeznania świadka A. F. (1), podając dlaczego. Na koniec tej części uzasadnienia podniósł, że w całości uznał za wiarygodne zeznania słuchanego w trakcie rozprawy prezesa powodowej spółki (...), które jego zdaniem w pełni znajdują odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy podał, że strony postępowania łączyła umowa o współpracy handlowej statuująca jej warunki, której żadna ze stron nie kwestionowała (okoliczność bezsporna). Naprowadził, że pozwana podnosiła, iż wystawione faktury nie zostały przez nią w żaden sposób zaakceptowane, brak jest pieczęci firmowej oraz podpisu osoby upoważnionej, nie zostały również podpisane dowody dostawy towarów WZ. Mimo powyższego Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana nie kwestionowała braku podpisów na przedłożonych dokumentach.

Następnie odwołując się do treści pkt 4 umowy o współpracy handlowej stwierdził, że pozwana upoważniła powódkę do wystawiania faktur VAT bez podpisu odbiorcy i wysłania ich pocztą bez pisemnego potwierdzenia odbioru co w jego ocenie tak sformułowana klauzula stanowi wyraz wzajemnego zaufania pomiędzy kontrahentami, a tym samym wyrażenie przez pozwaną zgody na brak konieczności podpisania faktury. Zaznaczył, że faktury VAT nr (...) zostały w części uregulowane przez pozwaną, a więc świadczy to o tym, że nie negowała ona wysokości należnego świadczenia, w związku z czym jej twierdzenia jakoby towar objęty tymi fakturami nie został jej dostarczony są, zdaniem Sądu Rejonowego, dalece wątpliwe.

Ponadto Sąd ten przyjął, że zostało udowodnione, że pozwana uwzględniła w rejestrze zakupów faktury, na podstawie których w niniejszej sprawie powódka dochodzi swoich roszczeń. W tych okolicznościach, kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego, uznanie twierdzeń pozwanej za zasadne byłoby w ocenie Sądu Rejonowego nieuprawnione. Za niniejszym przemawia to, że strona pozwana jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą od 2007 roku i doświadczenie jakie pozwana zdobyła w tym okresie nie pozwala na uznanie, iż byłoby możliwym, aby dokonywała płatności za towar, którego w rzeczywistości nie otrzymała. Sąd Rejonowy powołał się fakt, że w księgach rachunkowych zostały uwzględnione faktury obejmujące towary, które nie zostały dostarczone, prowadziłby do konstatacji, że pozwana de facto rejestrowałaby nieistniejące transakcje gospodarcze.

Następnie Sąd ten ustosunkował się do zarzutu stronu pozwanej, że w okresie za który wystawiono przedmiotowe faktury dokonała szeregu wpłat na konto powoda w kwocie przekraczającej dochodzone roszczenie. W tym zakresie Sąd Rejonowy zauważył, iż w potwierdzeniach przelewów nie zostało określone, na poczet jakich zobowiązań wpłaty zostały dokonane. W tym miejscu Sąd Rejonowy podał, że dał wiarę stronie powodowej, która twierdziła, że przelewy pozwanej były księgowane na poczet faktur najdawniej wymagalnych; zauważył, że powódka w sposób szczegółowy wskazała, które konkretne faktury zostały uregulowane z dokonanych wpłat.

Na marginesie sprawy Sąd Rejonowy stwierdził, iż w innym postępowaniu, o którym zeznawał D. D., pozwana powoływała się na te same przelewy regulujące jednak inne zobowiązania.

Dodatkowo Sąd I instancji wskazał, że zobowiązania wynikające z faktur nr (...) i (...) zostały przez stronę pozwaną zaakceptowane. Listy przewozowe dokumentujące towary objęte powyższymi fakturami zostały podpisane przez J. F., który na mocy umowy o współpracy handlowej, upoważniony był do odbioru towaru.

Następnie podał, iż pozwana bez usprawiedliwienia nie stawiała się na rozprawie celem przesłuchania, tym samym świadomie zrezygnowała z możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń.

W tych okolicznościach przywołując treść art. 535 k.c. uznał roszczenie powoda za zasadne; o odsetkach ustawowych należnych od zasądzonego świadczenia orzekł na podstawie art. 481 §1 i 2 k.c. przyjmując, iż pozwana A. K. popadła w opóźnienie z jego spełnieniem od :

- 30 stycznia 2012 r. (pozostała część należności z faktury nr (...) z dnia 30 grudnia 2011 r. z 30-dniowym terminem płatności),
- 30 stycznia 2012 r. (cała należność z faktury nr (...) z dnia 30 grudnia 2011r. z 30-dniowym terminem płatności),
- 16 lutego 2012 r. (cała należność z faktury nr (...) z dnia 25 stycznia 2012 r. z 21-dniowym terminem płatności),

- 26 lutego 2012 r. (cała należność z faktura nr (...) z dnia 26 stycznia 2012 r. z 30-dniowym terminem płatności),
- 26 lutego 2012 r. (cała należność z faktury nr (...) z dnia 26 stycznia 2012 r. z 30-dniowym terminem płatności),
- 31 marca 2012 r. (część należność z faktury nr (...) z dnia 29 lutego 2012 r. z 30-dniowym terminem płatności).

Sąd Rejonowy oddalił powództwo co do odsetek ustawowych od kwoty 9.296,22 zł. wynikającej z faktury nr (...) dochodzonych za okres od dnia 27 stycznia 2012 r. do dnia 25 lutego 2012 r. gdyż jak wynika z treści powołanej faktury, jak zaznaczono wyżej, zawiera ona 30-dniowy termin płatności kończący się w dniu 25 lutego 2012 r., a zatem odsetki należą się od dnia 26 lutego 2012 r.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje oparcie w treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła pozwana wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu od powoda na swoją rzecz ; ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuciła mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie ,że przedstawione dokumenty WZ , które nie zawierają podpisu , a ponadto nie są kopiami, ani oryginałami lecz wydrukami komputerowymi – stanowią dowody dostarczenia towaru pozwanej , gdy jest to sprzeczne z treścią umowy stron i nie mogą stanowić dowodu spełnienia świadczenia; naruszenia przepisów prawa procesowego : tj. art. 6 kc w zw. z art. 233 kpc poprzez uznanie ,że powód udowodnił okoliczności stanowiące podstawę jego roszczenia, a to: dostarczenia pozwanej towaru w ilości i terminie wskazywanym w pozwie, doręczenia pozwanej z podpisanymi dokumentami WZ wraz z fakturami, doręczenie pozwanej towaru o wartości przekraczającej dokonane przez nią wpłaty na rachunek powoda; art. 232 kpc poprzez przyjęcie, że pozwana nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności z której wywodzi skutki prawne tj. dokonania płatności na kwotę przekraczającą żądanie pozwu, zaś powód nie wskazał na jakie konkretnie faktury zaliczył dokonane przez pozwaną zapłaty oraz nie podał podstawy tego zaliczenia; art. 233 kpc polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez : uznanie zeznań powoda za wiarygodne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym podczas gdy wskazywał on ,że do każdej faktury dołączał dokumenty WZ co nie zostało udowodnione i sprzeczne z zeznaniami świadka S.. K. , który temu faktowi zaprzeczał; że wydał towar osobom upoważnionym przez pozwaną , czemu przeczy brak podpisu na przedłożonych dokumentach WZ; uznania , że zeznania świadków są logiczne i spójne przy równoczesnym uznaniu roszczenia powoda za zasadne podczas gdy zeznania te jasno wskazują, że powód winien dysponować podpisanymi przez osoby upoważnione dokumentami WZ; pominięcia zeznań świadka J. F. w zakresie odbioru dostarczonego towaru przez powoda przez pracowników pozwanej po podpisaniu dokumentu wydania , faktu przekazania jego kopii kierowcy powoda, z których wynikał rodzaj i ilość dostarczonego towaru ; zeznań świadka A. F. (1) w zakresie odbierania towaru przez pracowników pozwanej oraz podpisywania ich każdorazowo ; uznanie za niewiarygodne zeznań świadka S.. K. bez wskazania przyczyn dla których odmówił im wiarygodności w wskazanej części; art. 233 kpc w zw. z art. 231 kpc w zw. z art. 245 kpc oraz art. 285 kpc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wynikające z ustaleń faktycznych mających wpływ na rozstrzygnięcie w oparciu o wydruk komputerowy dokumentu WZ, których treść miała wskazywać na doręczenie pozwanej towaru oraz dowolne wyprowadzenie wniosków z niego niewynikających , a to faktu odbioru przez pozwaną towaru i jego ilości.

W uzasadnieniu powyższego pozwana przedstawiła argumenty – jakie reprezentowała dotychczas w sprawie- które w jej ocenie przemawiają za zasadnością wniesionej apelacji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając zarzuty apelacji należy na wstępie podnieść, że wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy działał w granicach wyznaczonych treścią art. 233 §1 k.p.c., który to przepis, co należy podkreślić daje Sądowi możliwość oceny dowodów wg. własnego przekonania. Ocena ta może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych, praktycznych związków przyczynowo skutkowych (tak SN w wyroku z dnia 27.09.2002 r II CKN 817/00 i z dnia 14.12.2001r. V CKN 561/00).

Skarżący generalnie swoje zarzuty sprowadza do odmiennej oceny zeznań świadków lub dokumentów, które przedstawiła strona powodowa na poparcie swoich żądań w odniesieniu do zapisów umowy łączącej pozwaną z powodem.

Należy w tym miejscu podnieść, że niezrozumiały jest zarzut skarżącego o pominięciu zeznań świadka J. F., skoro Sąd Rejonowy wprost wskazał, że zeznaniom tego świadka dał wiarę w całości, podając generalnie na jakie okoliczności – również w zakresie wskazanym w apelacji (k- 63).

Sąd Rejonowy podał również dlaczego, że nie wziął pod uwagę zeznań świadka A. F. (1), choć okoliczność, iż nie był on w stanie potwierdzić, czy dostawy obejmowały towar uwzględniony na fakturach nie może zdaniem Sądu Okręgowego pozbawiać wiarygodności pozostałej części jego zeznań skoro znajdują one w tym zakresie potwierdzenie w zeznaniach strony powodowej i pozostałych, uznanych za wiarygodnych świadków. Mimo uznania tego zarzutu apelacji za zasadny nie zmienia to całościowego stanowiska Sądu Okręgowego wyrażonego w niniejszym uzasadnieniu. Jeśli chodzi o zeznania świadka S. K. to wypada jedynie podnieść, że ocenę zeznań tego świadka należy dokonać na tle całego materiału dowodowego sprawy. Sąd Rejonowy podał, że zeznaniom tego świadka dał wiarę częściowo nie uznając ich w części „odnoszącej się do niedostarczenia stronie powodowej części towaru objętego fakturami zalegającymi w aktach sprawy”. W dalszej części uzasadnienia w sposób wyczerpujący, logiczny, zgodny z zasadami doświadczenia życiowego podał jakie okoliczności na tle zebranego w sprawie materiału dowodowego świadczą w jego ocenie, że towar został pozwanej wydany i przez nią odebrany.

Zdaniem Sądu Okręgowego ta część uzasadnienia wyjaśnia, dlaczego zeznania świadka S.. K. w tej części nie zostały przez Sąd Rejonowy uwzględnione.

Wypada w tym miejscu podnieść, że ocena zeznań świadków powinna się opierać się na zestawieniu treści zeznań z pozostałymi dowodami naświetlającymi okoliczności sprawy w sposób odmienny i na dokonywaniu prawidłowego wyboru po rozważeniu sprzeczności w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Poza tym Sąd ma obowiązek dokonać wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego co oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności.

Analiza treści pisemnych motywów wydanego w sprawie orzeczenia wskazuje, że Sąd Rejonowy stosował przy ocenie dowodów w sprawie w/w reguły.

Odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji należy ich ocenę rozpocząć od analizy zapisów treści łączącej strony umowy z dnia 13.09.2011r.

W związku z tym wypada zauważyć, że literalne brzmienie pkt 2 wskazuje, iż powinność stwierdzenia odbioru towaru na fakturze VAT lub dowodzie WZ spoczywał na pozwanej lub upoważnionym przez nią osobach tj. J. F., A. F. (2) i M. S. (k- 8) oraz, że wydanie towaru będzie następować w magazynie powoda w sytuacji gdy pozwana będzie obierać towar własnym transportem, lub w innym miejscu wyznaczonym przez pozwaną w sytuacji, gdy powód dostarcza towar. Jednocześnie strona powodowa była upoważniona do wystawiania faktur bez podpisu pozwanej i regulowania należności na podstawie wystawionej fakturze VAT i wysłania jej pocztą bez pisemnego potwierdzenia odbioru (pkt 3,4 w/w umowy). Niniejsze zapisy umowy jak wynika z ich literalnej i systemowej wykładni nie uzależniają zapłaty za sprzedany towar od prawidłowo wystawionego dokumentu WZ. Ponadto

z zeznań strony powodowej wynika, że dla pozwanej realizowane były dwa rodzaje dostaw. Pierwszy polegał na tym, że towar dostarczał na budowę bezpośrednio producent tj. firma (...), a drugi rodzaj dostaw to były dostawy pojazdami powoda lub z placu magazynowego powodowej spółki. Oryginały dokumentów WZ dostarczane były lub odbierane razem z dostarczonym towarem, w dwóch egzemplarzach; kopia zostawała na budowie, a oryginał wracał do powoda wraz z kopią podpisanej faktury VAT, który na koniec miesiąca był podpinany do odpowiedniej faktury i przekazywany m. in. pozwanej w celu podpisania faktury, zwrotu jej kopii wraz z oryginałem dokumentów WZ. Pozwana od lutego 2012r nie zwróciła powodowi oryginałów dokumentów WZ. Ponadto powód zeznał, że nie zwracał się do pozwanej o ich zwrot, albowiem pozwana nie składała żadnych reklamacji, a na telefoniczne monity o zapłatę potwierdzała gotowość ich zapłaty (k- 151). Powód podał także, że to była przyczyna, iż nie mógł przedstawić oryginałów dowodów WZ, a jedynie komputerowe ich wydruki, które były wystawione na dowód konkretnej dostawy dla pozwanej.

Te zeznania w tym zakresie korespondują z zeznaniami świadka A. F.

(k- 121), który dodatkowo wyjaśnił, że wszystkie dowody WZ były podpisane. Ten sposób obiegu dokumentów potwierdził również nie uznany za wiarygodnego przez Sąd Rejonowy, a przywołany w apelacji świadek J. F. (k- 150). Takie stanowisko powód prezentował w piśmie przed sądowym z dnia 24.09.2012r (k- 54). Wynika ono także pośrednio z treści w/w pkt 2 w/w umowy. O wiarygodności niniejszego świadczy również to, że żadna z faktur VAT wystawiona przez powoda nie została zwrócona przez pozwaną,

a wręcz przeciwnie zostały one uwzględnione w rejestrze zakupów i częściowo zapłacone oraz, że pozwana nigdy nie wzywała powoda o przedmiotowe dokumenty WZ – ta okoliczność pojawia się jedynie w zeznaniach świadka S. K., które na tle powyższych okoliczności i dowodów jawią się jako niewiarygodne i odosobnione. Dlatego, zdaniem Sądu Okręgowego skupianie się przez skarżącego na braku w aktach sprawy podpisanych dokumentów WZ i przedłożenie ich jedynie w wydruku komputerowym nie może być oceniane w oderwaniu od pozostałych zebranych w sprawie dowodów i wpływających z nich okoliczności; co wskazywał Sąd Rejonowy i co wyżej podniesiono.

Na uwagę zasługuje, na tle niniejszych okoliczności, przywołane już wyżej pismo powoda z dnia 24.09.2012r (k- 54) w którym wskazuje on, że pozwana ma kopie dowodów WZ dołączonych do faktur, które zostały przez nią zaksięgowane oraz dokumentację zamówień składanych e-mailem oraz smsy dotyczące spłaty zadłużenia. Treść tegoż pisma pozostała bez odpowiedzi ze strony pozwanej do dnia złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w niniejszej sprawie, choć nadal nie podważona w toku niniejszego postępowania dowodowego.

Jeszcze raz należy podkreślić, że ocenę okoliczności odnoszących się odbioru towaru przez pozwaną nie można czynić jedynie w oparciu o dowody WZ, lecz przez pryzmat wszystkich dowodów i wszystkich okoliczności niniejszej sprawy.

Z tych też względów zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 6 kc, 233 kpc, 232 kpc, 231 kpc, 245 kpc oraz 285 kpc nie mogły zostać uznane za zasadne w takim zakresie jak wyżej wskazano.

Na koniec Sąd Okręgowy pragnie podnieść, że strona powodowa w odpowiedzi na sprzeciw pozwanej i zarzut spełnienia przez pozwaną świadczenia przedstawiła dowody w postaci dokumentacji księgowej nr (...) do nr 5 wykonane przez główną księgową powoda w której przedstawiono sposób zarachowania wpłat dokonanych przez pozwaną z podaniem konkretnych faktur na które je dokonano wraz z twierdzeniami powoda przedstawionymi w piśmie procesowym powoda z dnia 13.01.2014r (k- 77-81,106-110).

Przy ocenie powyższego – mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy – należy podnieść, że w przypadku istnienia kilku długów dłużnika tego samego rodzaju wobec tego samego wierzyciela, przy równoczesnym braku pełnego ich zaspokojenia, pojawia się problem sposobu ich zarachowania świadczenia dłużnika na poczet określonego długu. Przyjęte w art. 451 kc rozwiązanie w zakresie stopnia zarachowania wpłaty na długiem znajdują zastosowania w braku rozstrzygnięcia wspomnianych kwestii w umowie zawartej pomiędzy wierzycielem, a dłużnikiem. Istotne w tym względzie jest – na tle okoliczności niniejszej sprawy – że możliwość osiągnięcia porozumienia między stronami w

dziejnie zarachowania długu należy uznać za dopuszczalną tak długo , jak długo dłużnik nie rozpocznie spełniania swojego świadczenia.

Należy również zauważyć, że o sposobie zarachowania wpłaty na poczet długu decyduje wola dłużnika , wyrażona przy zapłacie w sytuacji , gdy ma kilka długów wobec tego samego wierzyciela. Ma on w takiej sytuacji wskazać , spełniając świadczenie który z długów przez swoje świadczenia zamierza zaspokoić. Dłużnik , o ile w ramach zaspokojonego długu nie występują zaległe należności uboczne (np. odsetki) czy zalegające świadczenia główne, nie jest ograniczony w zakresie dokonanego wyboru.

W stosunku do sposobu zarachowania dokonanego przez wierzyciela dłużnikowi nie przysługuje prawo sprzeciwu. Artykuł 451 par 1 zd. 1 kc wskazuje moment w którym dłużnik powinien wskazać kategorie długu , który chce zaspokoić. Jest to chwila spełnienia świadczenia. Nie wydaje się za zasadne rozciąganie w czasie takiej decyzji dłużnika w tym zakresie , aż do chwili sporządzenia pokwitowania , z uwagi na to ,że dłużnik może takowego nie oczekiwać (vide: Komentarz KC , tom III , Zobowiązania - część ogólna -do art. 451 kc , Z. Gawlik. A. Janiak , A. Kidyba, LEX 2010).

Przestawione powyżej okoliczności wskazują podstawę i możliwość dokonania przez powoda zarachowania dokonanych przez pozwaną wpłat.

W realiach niniejszej sprawy strona pozwana nie wykazała więc ,że dokonała zapłaty za należności wynikające z faktur przedstawionych do pozwu.

Przy ocenie tego zarzutu apelacji należy dodatkowo zauważyć , że strony w toku postępowania mogą w pełni korzystać z przysługujących im uprawnień procesowych i wykazania zasadności twierdzonego stanowiska. Rolą natomiast sądu orzekającego jest bezstronna i zachowaniem obowiązkowych przepisów, ocena rezultatów obu stron. (por. wyrok SN z dnia 2.02.2006r, sygn. akt II CK 401/2005). W tej sytuacji skoro powód przedstawił w pozwie dowody , które miały udowodnić wysokość i wielkość dochodzonych wierzytelności , a pozwani tym okolicznościom zaprzeczyli to na nich przeszedł ciężar dowodu wskazania, że należności z przedmiotowych faktur zapłacili.

Jak już podniesiono pozwana niniejszemu obowiązkowi nie podołała, a co za tym idzie również ten zarzut apelacji należało uznać za bezzasadny.

Z tych względów apelację pozwanej oddalono po myśli art. 385 kpc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 par 1 i par 3 kpc i 108 kpc.